

и отишла задъ бѣчвитѣ въ избата. Щомъ се сгушила тамо, турцитѣ нападнали, почнали да стрѣлятъ ранили я легко и като се убѣдили че нѣма кой да имъ противостои, нахлули въ стаята, убили дѣтето, завдигнали каквото намѣрили и си отишли. Нѣколко дни Дона се крила подъ голѣмитѣ чимшири, въ нуждника, нѣ най-послѣ турцитѣ я намѣрили, претеглила наказанието си като българка и испратена за Одринъ.

Мѣстнитѣ турци, вънкашнитѣ башибозуци, черкези и анadolскитѣ голи и бося манафи, ако и да испоѣлнили всицкитѣ градски улици и като бѣсни налитали на кѣщяга, обаче, въ нѣкои кѣшия не имъ се удавало така лесно да влезѣтъ и били принудени сила да употрѣбаватъ; въ други, съ обиранието на богатата покѣшнина, съ претрѣсванието и ровение за пари, съ кланѣто и избиванието на стотини хора, трѣбвало доста врѣме да губятъ, а пакъ негдѣ по никои начинъ не могли да се добаватъ, тѣй шото повечето кѣшия този день останали неограбени и съ хиляди мѣже, жени и дѣца на огнь и мечъ още непредадени. Надвечерь, гласѣтъ на трѣбата повикалъ войницитѣ въ лагера и мѣстнитѣ турци се прибрали къмъ своитѣ махали; нѣ за дълго врѣме не се стѣрпѣли. — Слѣдъ 2-3 часа пакъ почнали да нападагъ, особно въ махалата Св. Троица. Тъмната ношъ, може би, да имъ попречеше, ако освѣтлението отъ пламѣцитѣ не давало възможность да продължаватъ звѣрствата си, така сѣщо както и презъ деньтъ. При това ношѣта се представлявала хиляди пѣти и по ужасна, по грозна, по страшна. Пламѣцитѣ отъ запаленитѣ бомби съ ст.-Загор ки спиртъ, газъ и масла образували огненни стѣлбове, които до облацитѣ се възвишавали и цѣлото пространство на околията освѣглявали; на всѣки жгълъ кучета виели, селски говеда ревали, пушки грѣмели, врати се чушили, а нападнатитѣ по кѣщята съ плачѣтъ и писѣкътъ си, страхѣтъ и ужаса между скритото българско население още повече увеличавали.

Въ кѣщята на Тююнджи Иванча имало до 200 д. граждани и селяни. Турцитѣ за да не губятъ врѣме, презъ сѣсѣднитѣ кѣшия нападнали, почнали да стрѣлятъ, мѣже, жени и дѣца взели да плачатъ и пишатъ, паднали убити абаджията Стойко, Станка Минчева и други мнозина, а нѣкои сполучили да избегнатъ, межгу които били и Тююнджията Иванчо съ жена си Тана. Послѣднитѣ презъ ношѣта пакъ се завърнали въ кѣщята си, която намѣрили обрана и пълна съ хора.